

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Diuitias esse occasionem damnationis, quia faciunt immisericordes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

ipse euadit. Præstat ergo hic pauperem, ægrum, miserum esse, & paruas culpas, paruis pœnis luere; quàm abundare pecunijs, delitijs, voluptate, & sine excusatione, virtutum, pauperum, Dei obliuisci, pœnisq; æternis reseruari, quod factum esse illi, legimus in annuis Societatis nostræ, qui animâ iam sub labijs hærente, nihil à Confessario audire voluit de Deo, nihil de celo, nihil de inferno; sed eo exesse iusso, lancem auro impletam sibi ab vxore voluit apportari, eaque illatâ, manus immerfit, atque inter aureos nummos identidem illas versans dixit: *Tu meum Numen es, tu spes mea; tu mea voluptas, & vita; quidquid aliud deblaterent sacerdotes: à te vno opem expecto.* Post hæc & caput in auro circumuoluens, illudque hinc, & inde deosculans, ac velut idolum suum adorans, animam à Pluto ad Plutonem transmisit. Sic opes à Deo dispensatæ; benefactori se gratas præstant, quando mentes humanas inebriauerunt.

Citat hæc historiam etiam Philip. D'ousterman in Pædagogio Christiano §. 2.

Altera caussa hinc emergit, quòd, sicut beati sunt misericordes, quoniam misericordiam consequuntur; gerit enim se Deus erga hominem, sicut homo erga proximum se gerit; ita vicissim, immisericordes, qui pauperes non exaudiunt, nec ipsi à Deo exaudiuntur. Faciunt autem diuitiæ immisericordes, quia cum ipsi non sint miseri, nesciunt, quod non sentiunt; hinc plerumque miseris non succurrunt. Quare nec ipsi digni sunt, quibus succurrat Deus. Ideo rogans diues non exauditur in tormentis, ait S. Hieronymus, quia rogantem pauperem non exaudiuit in terris. D. Augustinus epulonis illius damnationem, quodam loco, huic soli caussa ascribit, dum ait: *Quamuis superbus diues, qui induebatur purpura & bysso, & epulabatur quotidie splendide, mortuus apud inferos torqueretur: tamen si pauperis vlcerosi, qui ante ianuam eius contemptus iacebat, misertus fuisset, mereretur & ipse misericordiam. Et si pauperi illi meritum esset, inopia, non iniustitia, non utique ab Angelis in Abrahamæ gremium, qui diues hic fuerat, tolleretur. Sed ut nobis ostenderetur, nec in isto pauperitatem per se ipsam diuinitus honoratam, nec in illo diuitias fuisse damnatas: sed in isto pietatem, in illo impietatem suos exitus habuisse: sic suscepit impium diuitem cruciatus ignis, ut tamen pius pauperem susceperet sine diuitis.* Damnatu est ergo diues ille, non propter diuitias, sed quia diuitiæ ab illo non sunt adhibitæ ad misericordiam.

VII. Matth. 5. 7.

S. Hieronym. hom. de diuitie. S. Augustin. ep. 89.

N

exercen-

exercendam: qua plerumque quò habentur ampliores, eò habentem magis incendunt faciuntque intemperantiùs pecunias sitiientem. Quantò autem magis amantur, tantò ægriùs dispensantur. Hinc fiunt earum possessores minùs liberales, magisq; duri ac im-misericordes, dignique, qui nec ipsi misericordiam consequantur, sed sine misericordia è medio tollantur.

VIII. Recitat Raderus noster ex Menais Græcorum, quin & Cardinalis Baronius ex Cedreno luculentum exemplum, de viro copioso, qui an. 27. Iustiniani Imperatoris, Constantinopoli graui morbo afflictatus mortem cernebat nulla humana vi posse euitari: confugit ergo ad diuinam, & iussit triginta libras argenti in subsidium pauperum distribui. Faciliùs nimirum pecuniam erogauit, quam cum vita mox amittendam alioqui censuit. Sed vel sic miserentis misertus est Deus. Nam præter omnium spem illi vitam restituit, & valetudinem prolongauit. Multùm refert quò quid animo faciamus. Quidquid fit libero Dei amore, constanter fit. Quod autem fit amore creature, mutata creatura, facile mutatur. Quare & iste diues, valetudine recuperata, & morbo pulso, suggestione Acherontica, cœpit mutare suam voluntatem, cuius eum subijt pœnitudo. Nam & pecuniam suam optauit recuperare, quasi Deum fallere potuisset. Neque tales cogitationes in corde eius pressæ manserunt. Habebat amicum fidelem, cui sua arena solebat patefacere. Huic cum genuit narrat, se quidem conualuisse, sed interim triginta auri libras sibi periisse, quæ utiq; seruari potuissent, jamq; in magnos vsus seruirent. Audiit hanc querelam amicus, & expalluit: utq; erat rerum diuinarum peritus, illum seriò commonuit, mali spiritus hanc esse technam, cogitationem istam ex animo, velut ignem è manu, eijciendam; ne diuina misericordia in iram conuersa, sanitatem, quam reddidit, denuò auferat; & ut liberaliter misericordem sanauit, ita datum retractantem rursus verberet. Non cæcum modò, sed etiam ad pia monita surdum fecerat Plutus. Nihil igitur motus in consilio perflit, immò magis magisq; cupiditate argenti recipiendi inflammatus, altùm ingemuit. Quod ubi vidit amicus, eum, ne animum desponderet, aut se suspenderet, talibus verbis affatus est. Oportebat quidem, ô bone, te consilium meum non respuere, ac seriò cogitare,